

getwijfeld hebben besprongen, een wijle krachtig te bedwingen tracht, tot waar de eindlijke en nabije ontknooping dezer spannende verwickelingen, u zoowel het onbetwistbaar recht zal schenken, als den menschelijken plicht opleggen, tranen van deernis te vergieten om zóó spoedige schipbreuk van verworpen menschenmin.

Wij bevinden ons namelijk thans gevorderd tot het zeer gedenkwaardig oogenblik, waarop des Heeren Stomps verrichtingen als secretaris 'n aanvang nemen, en hij metterdaad gaat functioneeren voor het comité der behoefteige kraamvrouwen. Het toeval — grooten en waarachtigen dramaturgen trouwens immer gunstig! — het toeval, gelijk ik zeide, wil, dat juist als de oude knecht vertrokken is, de eerste vrouwelijke klant ter deure wordt ingelaten. Nauwkeuriger gezegd: dat de bij geruchte reeds besproken, en naar nu blijkt — zij is de éérste! — ook actieve Vrouw Sterke, zich den toegang tot het comité-bureel op officieele wijs ontsloten ziet. En dat zij wijders, door den Heere Stomp, ontvangen wordt met blik-en-houding, die bij zóó'n begin, gelijkelyk, te huldigen en te benijden zijn!

Want werkelijk, bij mijn rif! — aanzie, houd mij ten goede, aanzie dit morsig, slonsig wijf!

Wortelend, gelijk men zoo te zeggen pleegt, in wat de heffe heet des volks nietwaar, — en toch van dit merkwaardig genus een zeer doorvoed en resoluut, edoch gelijk ik zeide zeer onzindelyk exemplaar verbeeldend. 't Welk bovendien is toegerust met de voor zoodanigen onschàtbre gaven, van vrijmoedigheid en ongegeneerdheid, van brutaliteit en sluwe listigheid, dewelke den argeloozen burger elk oogenblik kunnen stellen voor de meest ongedachte, de meest onwaarschijnlijke verrassingen. En toch — ontging u de verholen schrik, al dergelyke lieden grijpend, zoodra zij 't officieele naderen, iets van registers en papieren, van dikke folianten, waarin alles naar

men zegt beschreven staat.... ontging u, zeg ik, de verholen schrik die één moment Vrouw Sterke onzeker maakt, wanneer ze bij haar binnenkomen den Heere Stomp iets ziet noteeren?

DE HEERE H. K. STOMP JUNIOR (*officieel nu, strak-beleefd*): Hm. Wel?....

VROUW STERKE; (*vrijmoedig; kruist de armen; trekt de vinnige mondspleet vastberaden*): Kwam is pràten, meneer.

DE HEERE H. K. STOMP JUNIOR (*bij de gerechtvaardigde overweging dat zij een specimen van het genus plebs is*): Je zegt....? Je kòmt..

VROUW STERKE (*forceert 'n glimlach*): Zal meneer toch best begrijpe.

DE HEERE H. K. STOMP JUNIOR: Hm. Ahem. Zoo. — Vrouw Sterke, nietwaar? (*Grijpt naar een notitie-boek*).

VROUW STERKE (*glimlacht ietwat smadelijk*): U zal me daar niet kenne!.... (*Toch met instinctmatige vrees voor onbegrepen registreerderij*): Mot 't opgeschreven worre?.... Schrijf 't maar asjeblijf niet op, hoor! Wat ik vraag, is voor mezelf niet. Dus hoef je 't óók niet op te schrijven!

DE HEERE H. K. STOMP JUNIOR (*tot zijne schade ontoegankelijk voor den eenvoud dezer bewijsvoering*): Zoodat.... eh.... Je kòmt dus....?

VROUW STERKE (*vief*): Wel potverdikke-me!.... Begrijp-ie dat dan zóó niet?

DE HEERE H. K. STOMP JUNIOR: Begrijpe, of niet begrijpe — dat is tot dááran toe! Je komt hier.... ahem!.... op 't zittingsuur van 't comité. 't Comité voor de kraamvrouwen. Ik mot dus wéte; precies wéte wat je wil. (*Categorisch*): Hoe zit 't nou dus?

VROUW STERKE: Jij snapt best, waardat ik hier voor kòm. Je zeg zelf ommers, dat jullie voor de kraamvrouwen benne?....

DE HEER H. K. STOMP JUNIOR (*knikt kort*).

VROUW STERKE: Bel-nou-dan!.... En as jullie nou toch gèld krijge.... me dochter het 't zelf uit de krant voorgeleze.... dan vin ik, dat je háár, net zoo goed as de anderen.... wel-ja-zeker: waarom zij niet, en anderen wel, verdulle-me!